Η Ανάσταση του Λαζάρου (Lev Gillet, μοναχός της Ανατολικής Εκκλησίας)

Categories : ΘΕΟΛΟΓΙΑ

Date : 27 Απριλίου, 2013

Το Σάββατο του Λαζάρου κατέχει ξεχωριστή θέση στο λειτουργικό ημερολόγιο. Δεν ανήκει στις σαράντα ημέρες της μετάνοιας της Μ. Τεσσαρακοστής ούτε και στις οδυνηρές ημέρες της Μ. Εβδομάδας, αυτές που αρχίζουν από τη Μ. Δευτέρα και τελειώνουν τη Μ. Παρασκευή. Μαζί με την Κυριακή των Βαΐων συνθέτουν ένα σύντομο χαρούμενο πρελούδιο των γεμάτων πόνο ημερών που ακολουθούν. Δύο σημαντικά περιστατικά συνδέονται με τη Βηθανία: εκεί ανέστησε τον Λάζαρο και από εκεί ξεκίνησε ο Ιησούς την πορεία και άνοδο Του προς τα Ιεροσόλυμα.

Η ανάσταση του Λαζάρου είναι ένα γεγονός που, όπως θα δούμε, έχει εξαιρετικά μεγάλη σημασία. Συνδέεται μυστηριωδώς με την Ανάσταση του Κυρίου μας και παίζει, ως προς αυτή, το ρόλο μιας έμπρακτης προφητείας. Θα μπορούσαμε να πούμε ότι ο Λάζαρος μας παρουσιάζεται στο κατώφλι της Μ. Εβδομάδας αναστημένος, ως προάγγελος της νίκης του Χριστού επί του θανάτου, όπως ο άγιος Ιωάννης ο Πρόδρομος, παραμονές των Θεοφανείων, προανήγγειλε τον Επιφανέντα Χριστό. Πέρα όμως από τον πρωταρχικό αυτό χαρακτήρα της, η ανάσταση του Λαζάρου έχει και κάποιες δευτερεύουσες πτυχές τις οποίες είναι χρήσιμο να εξετάσουμε:

Η ανάσταση του Λαζάρου αναγγέλλει την ανάσταση των νεκρών η οποία έρχεται ως συνέπεια της Αναστάσεως του Κυρίου: «Λάζαρον τεθνεώτα τετραήμερον ανέστησας εξ Άδου, Χριστέ, προ του σου θανάτου διασείσας του θανάτου το κράτος και δι’ ενός προσφιλούς την πάντων ανθρώπων προμηνύων εκ φθοράς ελευθερίαν». Το Σάββατο του Λαζάρου είναι, κατά κάποιο τρόπο, η εορτή όλων των νεκρών. Μας δίνει την ευκαιρία να επιβεβαιώσουμε και να συγκεκριμενοποιήσουμε την πίστη μας στην Ανάσταση. Ο Κύριός μας, τονώνοντας το ηθικό της Μάρθας, μας δίνει σχετικά με

τους κεκοιμημένους μας μια πολύτιμη διδασκαλία. Είπε στη Μάρθα: «Αναστήσεται ο αδελφός σου». Η Μάρθα απάντησε: «Γνωρίζω ότι ο αδελφός μου θα αναστηθεί κατά τη
γενική ανάσταση της εσχάτης ημέρας». Και ο Ιησούς ανταπάντησε: «Εγώ ειμί η ανάστασις και η ζωή». Η πίστη της Μάρθας ήταν ανεπαρκής σε δύο σημεία. Προέβαλε
στο μέλλον, και μόνο στο μέλλον, την ανάσταση του αδελφού της και, δεύτερον, δεν αντιλαμβανόταν αυτή την ανάσταση παρά μόνο σε σχέση με ένα γενικό νόμο. Ο Ιησούς όμως της δείχνει ότι η ανάσταση είναι ένα γεγονός ήδη παρόν, επειδή Αυτός δεν προξενεί απλώς, αλλά είναι η ανάσταση και η ζωή. Οι κεκοιμημένοι μας ζουν διά και εν Χριστώ. Η ζωή τους συνδέεται με την προσωπική παρουσία του Χριστού και εκδηλώνεται εν αυτή. Εάν θελήσουμε να ενωθούμε πνευματικά με ένα κεκοιμημένο αδελφό μας που αγαπούσαμε πολύ, δεν θα προσπαθήσουμε να τον ζωντανέψουμε στη φαντασία μας, αλλά θα έρθουμε σε επικοινωνία με τον Ιησού και εν Αυτώ θα τον βρούμε.

Η ανάσταση του Λαζάρου είναι μια θαυμάσια επεξήγηση του χριστολογικού δόγματος. Μας δείχνει πώς, στο πρόσωπο του Ιησού, η θεία και η ανθρώπινη φύση ενώνονται χωρίς να συγχέονται: «Ανάστασις και ζωή των ανθρώπων υπάρχων, Χριστέ,
εν τω μνήματι Λαζάρου επέστης, πιστούμενος ημίν τας δύο ουσίας σου». Αφενός, στον Ιησού ο άνθρωπος μπορεί να λυγίσει μπροστά στη συγκίνηση και να θλιβεί για την απώλεια ενός φίλου: «Εδάκρυσεν ο Ιησούς. Έλεγον δε οι Ιουδαίοι, ίδε πως εφίλει αυτόν». Αφετέρου, ο Θεός, εν Χριστώ, μπορεί να διατάξει τον θάνατο ως έχων εξουσία: «Φωνή μεγάλη εκραύγασε· Λάζαρε, δεύρο έξω. Και εξήλθεν ο τεθνηκώς…».

Τέλος, η ανάσταση του Λαζάρου παρακινεί τον αμαρτωλό να ελπίζει ότι, ακόμη και αν είναι πνευματικά νεκρός, μπορεί να ξαναζήσει: « Καμέ, φιλάνθρωπε, νεκρόν τοις πάθεσιν, ως συμπαθής εξανάστησον, δέομαι». Είναι κάποιες φορές που μια τέτοια πνευματική ανάσταση φαίνεται εξίσου αδύνατη όπως και η ανάσταση του Λαζάρου: «Κύριε, ήδη όζει, τεταρταίος γαρ εστί». Όλα όμως είναι δυνατά για τον Ιησού, από το να μεταστρέψει τον πιο σκληρόκαρδο αμαρτωλό μέχρι να αναστήσει ένα νεκρό: «Λέγει ο Ιησούς, άρατε τον λίθον…».

Να λιοπόν τι θα μάθουμε, αν πάμε το Σάββατο αυτό στη Βηθανία, στον τάφο του

Λαζάρου. Εμείς όμως δεν θέλουμε να συναντήσουμε τον Λάζαρο. Θέλουμε να

συναντήσουμε στη Βηθανία τον Ιησού και να ξεκινήσουμε μαζί Του τη φετινή Μ.

Εβδομάδα. Μας προσκαλεί ο ίδιος και μας περιμένει. Η Μάρθα ήρθε κρυφά να πει στην αδελφή της: « Ο διδάσκαλος πάρεστι και φωνεί σοι». Και η Μαρία « ως ήκουσεν, εγείρεται ταχύ και έρχεται προς Αυτόν». Ο Κύριος με καλεί. Θέλει κατά τις ημέρες του Πάθους Του να μην τον εγκαταλείψω. Θέλει, αυτές ακριβώς τις μέρες να αποκαλυφθεί σε μένα – που μπορεί ήδη να «όζω» – με ένα τρόπο καινούριο και υπέροχο. Κύριε, έρχομαι.

[Lev Gillet (Μοναχού της Ανατολικής Εκκλησίας), "Πασχαλινή κατάνυξη", Εκδ. ΑΚΡΙΤΑΣ (Φεβρουάριος 2009) σ. 51-55]

(Πηγή ηλ. κειμένου: vatopaidi.wordpress.com)